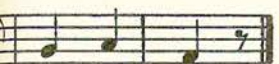

та иде!

Ей, баба Марта иде
въ нашата страна!
Ще плисне влажни дъждове,
но Слънцето ще призове,
да викне Пролѣтъ чудна
въ нашата страна.

Чичо Евгений

рамиди, изпълнени
отъ група млади гимнастици. Които отъ васъ обичатъ гимнастиката, нека се опитатъ да направятъ тѣзи живи пирамиди, но да внимаваатъ!

ВѢТЪРЪТЪ

Антонова

Сега е друго време, презъ пролѣтѣта може.

— Чакъ презъ пролѣтѣта? Не, още сега искамъ. Тогава, азъ сама ще я изпѣя. Пѣсничка, пѣсничке, излѣзъ!

Вѣтърътъ бѣше притихналъ тѣй, че много добре чу, когато изъ цигулката на Щурчето изхвъркна едно птиче и изпѣ: „Пукъ, пукъ“!...

— Никога не съмъ мислѣлъ, че едно малко момче може така добре да върти лжка. Златното птиче ли те научи на нея?

— Питашъ за златното птиче, което изхвъркна изъ цигулката ли?

— Да!

— Златното птиче, което изхвъркна изъ цигулката, ми е думата, която каза сестра ми, когато ме изпращаше на пѣть.

— Кажи ми тази дума!

— Не, не я казвамъ.

— Азъ я зная, — каза вѣтърътъ, — и затова нѣма да те пусна. Ти ми си нуженъ. Събра ли ябълките отъ земята?

— Събрахъ ги и пакъ има мѣсто въ торбичката. Сега нажде ще отидемъ?

— Почакай! Сега ще дойда.

Щурчето остана да се чуди, нажде така бързо изхвъркна Вѣтърътъ, но още сжщия мигъ неговия пѣргавъ другаръ се върна.

— Това сж торби, — учуди се Щурчето, — отъ кжде ги взе?

— У менъ приятели колкото щещъ,

Пролѣтъ иде!

Хей, горнякътъ вече вѣе
надъ разбити ледове
и потоци бодро пѣятъ
въ проорани брѣгове.

Ето Слънчо златогриви
съ топли ласки пакъ ни грѣй.
Скоро Славейко игриви
срѣдъ шумака ще запѣй.

А кокиченцата бѣли
радватъ се на тоя свѣтъ
и главици нѣжни свели,
сладка вѣстъ едва мѣлватъ:

Пролѣтѣта ни насъ пробуди
изъ подъ бухналия снѣгъ,
тя съ крилца на пеперуди
презъ балкана идва пакъ.

Скоро тя ще дойде тука
и въ разбититѣ стѣкла
съ нѣжни прѣсти да почука,
край на зимнитѣ тегла.

Съ бѣла булчинска премѣна
ще обкичи всѣки клонъ
и ще свѣтне надъ балкана
пакъ лазуренъ небосклонъ.

Хей, горнякътъ вече вѣе
надъ разбити ледове
на лицата радостъ грѣе —
край на злитѣ студове.

Димитъръ Христовъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Панчо Михайловъ

Роденъ е презъ 1897 г. въ гр. Щипъ, Македония, а свършилъ гимназия въ София. Авторъ е на книгитѣ: „Български новели“, „Червениятъ карамфилъ“, „Изповѣдь“, „Човѣкътъ отъ крайния кварталъ“, „Нейниятъ пѣтъ“, „Птицата на смъртъта“, „Пролѣтѣта на човѣка“, „Ежо-Кежо Таралежо“ и др. Пише увлѣкателно. Героитѣ му сж хора отъ най-различни слоеве на обществото. Членъ е на писателския сѣюзъ.

„Ежо-Кежо Таралежо“

Това е най-хубавата книжка съ разкази, написана отъ писателя Панчо Михайловъ и илюстрирана отъ художника В. ЛАЗАРКЕВИЧЪ. Цена 50 лв., но на нашитѣ читатели се отстъпва САМО ЗА 20 ЛЕВА. Доставка се отъ г. ПАНЧО МИХАЙЛОВЪ, ул. „Патр. Евтимий“ 18 — София

— отговори радостно Вѣтърътъ, — а сега на работа.

И, докато Щурчето дѣ се усѣти, ето че се намѣри предъ цѣла купчина круши.

— Събирай, — каза пакъ вѣтърътъ. — събирай!

— Какъвъ богатъ си билъ ти, а мълчишъ. Всичкитѣ тѣзи дървета все твои ли сж?

— Всичко, каквото погледнешъ, все е мое. Но какъ мое? Колкото мога да кажа: напълни си човалитѣ и бѣжъ да те нѣма! Чакай, не бързай да се радвашъ, ти да не мислишъ, че това е за тебе? Не, за други е! Ще ти кажа, но най-напредъ събери тѣзи орѣхи.

— Събрахъ ги.

Сега да ти кажа:

— Въ началото на лѣтото азъ направихъ една грѣшка. Бѣше ме нѣщо ядъ и взехъ, че си изкарахъ отъ тази бедна жена, на която кжшицата е тамъ до рѣката. Избурихъ всичкия плодъ още зеленъ отъ дърветата.

— Лошо си направилъ, горкитѣ й деца какво ще правятъ презъ зимата?

— Че за какво те натоварвамъ азъ съ тия торби?

— Ами като ме пита вдовицата кой ги праща, какво да кажа?

— По никой начинъ да не казвашъ, че съмъ азъ, кажи й едно птиче.

— Добре, тѣй ще кажа. Ами не е ли по-добре да почакаме да се стъмни, че тогава да ида и да ги оставя, безъ да ме усѣти?

— Вѣрно, тѣй е най-добре, — рече Вѣтърътъ, — я да направимъ тѣй!

И тѣ направиха така.

— Ами сега кжде ще спишъ?

— Ето тука, — отговори Щурчето,

— въ тази купа сѣно царски ще бжда.

— Тогазъ ти остана тука, гледай право звездитѣ. Где да знаешъ, може нѣкоя да слѣзе и да ти изпѣе нѣкоя пѣсничка. И после ти ще ми я кажешъ и на мене.

— Ами ти кжде ще идешъ?

— Азъ ще се свия въ комина на вдовицата, искамъ да видя какво правятъ децата.

И пакъ стана така, както си казаха. Когато на другата заранъ Вѣтърътъ и Щурчето се срещнаха, имаха какво да си кажатъ.

— Никога такава хубава приказка не бѣхъ чувалъ, — каза Вѣтърътъ. — Вдовицата я разправи на децата си. „Кой, мамо, ни донесе всичко това?“ — питаха децата, когато майката внесе тритѣ човала съ ябълки, круши и орѣхи. Тогава тя имъ разправи приказката за златното птиче.

Когато падна снѣгъ, Щурчето почука на вратата на вдовицата. Когато влѣзе вътре, видѣ едно огнище, на което горѣше огънь и три деца, на които очитѣ свѣтѣха и на устнитѣ имъ цвѣтѣше по единъ розовъ цвѣтъ.

— Мамо, той има цигулка!

— Тази зима ний ще бждемъ винаги весели.

И пакъ се случи това, за което говорѣше майката. Презъ цѣлата зима цигулката не слѣзе отъ ржцетѣ на Щурчето. Не го оставиха свободно, толкова обични станаха пѣснитѣ му при всички случаи, когато хората отъ селото на вдовицата искаха да се повеселятъ. Въ останалото време то обичаше да седи при огнището и да свири. Всичкитѣ пѣсни, които то знаеше отъ Вѣтъра ги научиха децата (Следва на стр. 8)